



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1123/2015
23.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.Н., због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. С.О., поднетом против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду 9К бр. 8170/13 од 03.04.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 654/15 од 24.09.2015. године, у седници већа одржаној дана 23.12.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Н, адв. С.О., поднет против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду 9К бр. 8170/13 од 03.04.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 654/15 од 24.09.2015. године у односу на повреду закона – члан 438. став 2. тач.1) ЗКП док се у осталом делу захтев одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду 9К бр. 8170/13 од 03.04.2015. године оглашен је кривим Н.Н. због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од две године и два месеца у коју се има урачунати време проведено у притвору.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 654/15 од 24.09.2015. године одбијене су жалбе Трећег основног јавног тужиоца у Београду, окривљеног Н.Н. и његовог браниоца адв. С.О. и наведена пресуда Трећег основног суда је потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Н.Н., адв. С.О., због повреде закона и то члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а у вези члана 437. став 1. тач.1), 2) и 3) а у вези члана 438. став 1. тач. 8), 9) и 11) и став 2. тач.1) и 2) и члана 451. став 1) ЗКП, са

предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине и првостепену и другостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или пак да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, и сматрајући да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, одржао седницу већа у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Н., у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тач.1) ЗКП је неоснован, док је у односу на повреду закона из члана 437. став 1. тач.1), 2) и 3), члана 438. став 1. тач. 8), 9) и 11) и став 2. тач. 2) и члана 451. став 1) ЗКП недозвољен.

Одредбом члана 604. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 и 101/11), који се примењује од 01.10.2013. године (Закон о изменама и допунама Законика о кривичном поступку „Службени гласник РС“, број 121/12, у даљем тексту „нови ЗКП“) предвиђено је да се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог Законика оцењује по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“, бр. 58/04, 85/05 и др. Закон; 115/05, 49/07, 122/08, 20/09 - др. Закон; 72/09 и 76/10) – у даљем тексту „ранији ЗКП“. У складу са наведеном одредбом, имајући у виду да је предметна доказна радња предузета дана 09.01.2013. године, дакле у време важења ранијег ЗКП, то је суд њену законитост ценио у односу на одредбу члана 104. ранијег ЗКП а не по одредби члана 90. новог ЗКП како се то неосновано наводи и у поднетом захтеву али и у другостепеној пресуди.

У поднетом захтеву бранилац окривљеног наводи да је записник о препознавању од 09.01.2013. године сачињен противно одредби члана 90. новог ЗКП те да се стога ради о недозвољеном доказу који је како такав требало издвојити из списка а не прочитати и на њему засновати оспорене одлуке.

По ставу одбране овај доказ је незаконит из неколико разлога. Прво, тврди се да је оштећеној, пре него што је приступила препознавању у просторијама полиције, од стране радника полиције преко мобилног телефона показана фотографија и окривљеног и других лица те је тако, поступљено у складу са одредбом члана 90. став 3. ЗКП. иако за тим није било потребе јер је окривљени био доступан. Надаље, по ставу подносиоца захтева, овај записник је незаконит и јер је у врсти за препознавање само окривљени био низак и плав а сви остали високи и црни и на крају због тога што пре препознавања оштећена није јасно описала лице које је извршило кривично дело о чему је морала бити сачињена службена белешка па би се препознавањем проверио тај њен исказ.

Чињеница је да су радници полиције оштећеној у аутомобилу, на путу према ПС у којој ће се вршити препознавање, преко мобилног телефона, показивали фотографије више лица, међутим исто нема никаквог утицаја на законитост потом обављеног препознавања будући да из исказа оштећене (записник о главном претресу од 01.04.2015. године) произилази да на тим фотографијама није препознала никога те је несумњиво да се на описан начин на њу није недозвољено утицало.

Надаље, из записника о препознавању произилази да се у врсти за препознавање налазило пет лица у битном исте животне доби (од 1983. до 1987. годишта) па како и оштећена тврди (записник о главном претресу од 22.03.2013. године) да је у врсти било "и нижих и виших и црних и свакавих" то је извесно реч о лицима чије су "основне особине" довољно "сличне" и тако испуњен овај стандард предвиђен одредбом члана 104. став 1. ЗКП па се наводи у захтеву и у овом делу показују као неосновани.

Неосновано се у захтеву наводи и да је наведени записник незаконит из разлога што оштећена претходно није описала починиоца те да је о томе морала бити сачињена писана службена белешка. Према стању у спису предмета из исказа оштећене произилази да је она одмах обавестила полицију о догађају (који се десио "око 16,20 сати") и разумљиво описала извршиоца (исти је уосталом убрзо и пронађен те је и вршено спорно препознавање - у 19,00 сати) а ни одредбама члана 104. тада важећег ЗКП нити пак којим другим, није прописана обавеза органа поступка да пре препознавања оштећену саслуша као сведока како би опис лица био на тај начин забележен.

Стога је, по мишљењу овог суда, наведено препознавање обављено у свему у складу са тада важећим законским одредбама (члан 104. ЗКП).

Неосновани су и наводи у захтеву да је препознавање вршено на главним претресима у два наврата (22.03.2013. год. и 01.04.2015. године) такође недозвољен доказ јер "такав начин препознавања позитивни прописи не познају". Чињеница је да је на наведеним главним претресима као сведок саслушавана оштећена те да је том приликом и показала на присутног окривљеног као лице које је, у ситуацији коју је као сведок описала, извршило предметно кривично дело, међутим по ставу овог суда, у наведеној процесној ситуацији, не врши се никаква доказна радња препознавања лица него је реч о саставном делу исказу сведока - оштећене о својим непосредним опажањима.

Поред изнетог, како је повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а истицана и у поступку по редовном правном леку односно у жалби браниоца окривљеног изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде (стр. 3 последњи пасос и стр.4) дао јасне разлоге због чега наведени записник о препознавању није доказ на коме се не може заснивати судска пресуда, а које разлоге прихвата у свему и Врховни касациони суд и у смислу члана 491. став 2. ЗКП-а на њих упућује.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено пре свега таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и апелационим судом.

По ставу Врховног касационог суда, одредбом члана 485. став 4. ЗКП-а, дакле, ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП-а може, преко браниоца, поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП-а, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом. При том обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) подразумева не само формално означавање о којој повреди закона из члана 485. став 4. ЗКП се ради већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају бранилац окривљеног Н.Н. адв. С.О. навођењем као разлога за подношење захтева да је пресудом повређен закон из члана 438. став 1. тач.8) и 9) ЗКП, само формално означава повреде закона из члана 485. став 4. ЗКП-а - због којих је подношење захтева дозвољено али у поднетом захтеву уопште не опредељују у чему се оне састоје. Остале повреде закона и то члана 437. став 1. тач.1), 2) и 3), члана 438. став 1. тач. 11) и став 2. тач. 2) и члана 451. став 1) ЗКП нису предвиђене као дозвољен законски основ за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног односно његовог браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а, па је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са свега изложеног, оценивши из изнетих разлога, да је захтев за заштиту законитости неоснован, Врховни касациони суд је, на основу одредби члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 491. став 1. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72/11 и 121/12), донео одлуку као изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.